

тии ни го оставали да отиде, и така станалъ голѣмъ плачь помеждѣ имъ: но Александръ имъ режълъ: ако Богъ ще да се изгѣдимъ, сичките свѣтовны ржцѣ неможатъ ме избави: ако ли Богъ ме уварди, сичките Персидски ржцѣ неможатъ ме уки.

АЛЕКСАНДРЪ ОТИВА ПРИ ДАРІА.

Като тржгналъ Александръ да отиде вѣстникъ при Даріа, обѣкалъ Персидско облекло, тѣрналъ на главата си халмѣца съсъ златенъ маргаръ, заедно съ каменѣ многоцѣнны украсена, отгоре на облеклото си тѣрналъ Тимпанъ съ рогата на-Аспидата, и съсъ златны гнѣзда голѣмы. Дарій като чълъ защо отивалъ вѣстникъ при него, направилъ голѣмъ и пречѣденъ соборъ, за да се яви свѣтлый царь. Александръ влѣзналъ въ палатжтъ при Даріа, далъ му писмото, и му режълъ: Господарю ми царь Александръ, който много поздравлява царството ти, рече ми да прочетешъ отвѣтжтъ. Дарій сѣделъ на единъ столъ высокъ четири степени, и около него стоели много народъ, които были като Ангелски лица съсъ свѣщы запалены: Палатжтъ былъ цѣлъ позлатенъ, и украсенъ много, ималъ четири столпа (дирека) насредъ заедно съ четири каменѣ, които свѣтили ноца като свѣщы всичкіжтъ палатъ. А началниците сѣдели и се чѣдили на Александровата хубость, и на облеклото му което носилъ. Прочее Дарій повелилъ да прочетатъ отвѣтжтъ Александровъ великогласно.